

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

ISKOLANYITÓRA

Füzet, tinta, kalamáris,
Itt van az iskola máris!
A táskának van most dolga,
Ugy-e Jancsi, ugy-e Olga?

Hát a palavessző s tábla?
Az is kell az iskolába.
De meg füzet, aztán könyv is
S megesik, hogy hull rá könny is.

Megtelnek az üres termek,
Óh be kedves a sok gyermek!
Én Istenem, áldd meg őket,
A szorgalmas igyekvőket!

F. LÁSZLÓ MARCELLA.

1936. SZEPT.

1.

IV. ÉVFOLYAM

25. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

Szeptember

Iskolába kis ember!
Itt a sárga szeptember.
Vakáció: víg élet
Búcsút mondunk már néked.
Pihent testünk, szellemünk
Friss erővel kezdhetünk
Tanulásnak, munkának.
A tanulás tudást ad.
S ugy-e lányok, kis fiúk
Csak az boldog, aki tud!

MARISKA NÉNI

Toborzó.

A fürge kis cimborák nyáron sem pihentek, mutatja az alanti eredmény:

Sulyánszky Józsika Aiud toborozta Székelyhidy Bébit Aiud, Szilágyi Erzsike Aiud Salamon Ödönt és Kovács Bercikét, Marx Évi Aiud Székelyhidy Ilonát, Klein Aranka Cluj Piri Erzsikét Cluj és Weinberger Johannát Husztról.

Ki kivel szeretne levelezni?

Csak nemrég közöltük, hogy egy braşovi kis cimboránk, Kovács Erzsike, azzal keresett fel bennünket, hogy Siető Évike amaí kis cimborával szeretne levelezni. A levelet megkapta Siető Évi s ime már válaszol is Kovács Évinek:

Kedves Évike!

Levelét megkaptam. Nagyon örvendek, hogy engem választott ki levelező barátnőül. Most boldog vagyok, mert pár hétre Magyarországra megyek nagyapáékhoz és ott leszek pár hétig. A következő levélben írja meg majd a címét s a fényképet elküldöm.

Szeretettel üdvözl:

SIETŐ ÉVI.

Pontos cím: Amaí, jud. Satmar.

A berlini világversenyekről.

Az egész világ nagy érdeklődéssel kísérte a berlini nagy olimpiász, vagy magyarul: világversenyek eseményeit. Kicsi, nagy egyforma kíváncsisággal leste, várta a naponta érkező híreket az újságokban.

Hogy tisztában legyetek, kis cimborák az olimpiász fogalmával, rövid ismertetőt tartunk nektek róla. A szó görög eredetű, — olympia azokat a görög nemzeti játékokat jelentette, melyeket több mint kétezer évvel ezelőtt, a görög műveltség és görög történelem legragyogóbb korában az Olympos hegy tetején székelő görög istenek tiszteletére rendeztek időnként. Futás, birkózás, diszkoszdobás, gerelyvetés, kocsi-verseny s más hasonló sportágak próbálták ki

a görög ifjak erejét, ügyességét, ki a legmélőbb a győzelemre, a jutalmazásra.

894-ben a párisi Sorbonne-egyetemen a francia tudomány lelkes művelői nemzetközi értekezletet tartottak s elhatározták, hogy az ó-görög olimpiai játékok mintájára, a világ nemzeteteinek bevonásával, négyévenként más-más helyen, az új-kor versenyzői számára is megrendezik az olimpiai játékokat. A legelső 1896-ban Athénben tartották, majd Párisban, St.-Louisban, újra Athénben, Londonban s most a XI. világversenyt Berlinben rendezték meg. 1936. augusztus 1-én, szombaton délután 4 órakor százezrek jelenlétében, soha nem látott méreteken, ünnepélyes külsőségek mellett, ágyudörgés és harangzúgás között nyílt meg a világ legnagyobb Olimpiásza Berlinben. Harmincezer postagalamb repült szét a világ minden részébe, hírül adni a megnyitás nagyszerű tényét.

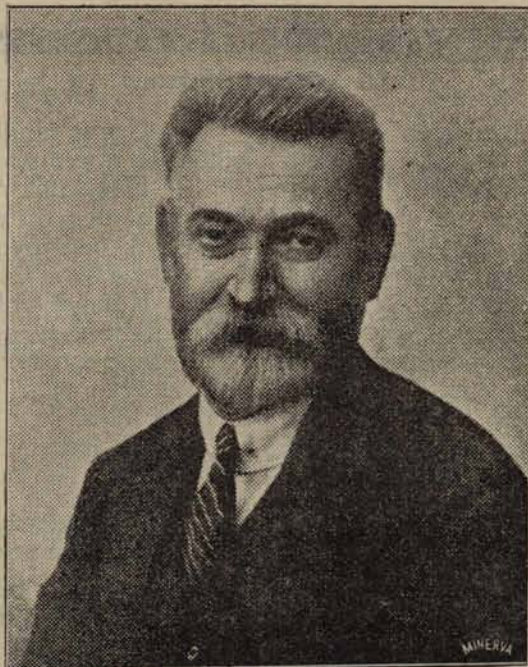
A résztvevő versenyzők száma 4844 volt, akik között 341 nő is indult. A versenyek első napján egy finn, egy amerikai és két német nyert bajnokságot és ezzel kitüntető aranyérmel.

A magasugrásban első az amerikai Johnson lett, aki 203 cm.-t ugrott, amivel olimpiai rekordot ért el.

Lássuk a magyarokat, az olimpiászon hogy álltak meg a helyüket? A nemzetek sportversenyében a magyarok a harmadik helyre kerültek, ami óriási teljesítmény, tekintve, hogy 53 nemzet vett részt az olimpiászon. Legelső lett Németország 33 l. díjjal, utána Amerika 24 l. díjjal s Magyarország 10 l. díjjal. Méltán ejtette ezen eredmény az egész világot ámulatba. A 10 aranyérmel a következők szerezték: 1. Lőrincz a birkozásban, 2. Magyarország Kardcsapat, 3. Kabos kardvívásban, 4. Elek Ilona törvívásban, 5. Csik uszásban, 6. Csák Ibolya magasugrásban, 7. Zombory, 8. Haranghy, 9. Kárpáthy ökölvívásban 10. Vízipoló-csapat — a vízipoló játéokban.

A százméteres síkfutás döntő küzdelmeiben Owens, a néger csodafutó lett az első olimpiai bajnok, akit senki nem tudott legyőzni. Owens úgy futott, mintha súlya sem lett volna. Nagyszerűen szerepeltek a finnek is, de minden nemzetnek voltak kitüntetett versenyzői, akik nemzetüknek dicsőséget, elismerést szereztek. A román versenyzők közül Rancs főhadnagy szerzett dicsőséget hazájának a lovagló versenyben.

Mert nemcsak a mult lapjain látjuk az emberi műveltség előhaladását, de a XX. századnak is megvannak a magasabbrendű törekvései, melyek a nemzetek közötti megértést, a testvériség gondolatát szolgálják. Ilyen törekvések az eszperantó mozgalom s az olimpiai játékok rendezése, melyen az idén 53 nemzet fiai álltak egymással szembe s küzdöttek a győzelemért.

Gaal Mózes.

Nagy gyásza van az „Az Én Ujságom” kis olvasóinak, szerkesztőségének, munkatársainak, de az egész magyar irodalomnak is.

Egy fáradhatatlan, gazdaglelkű, nagy gyermekbarátnak hullott ki kezéből a toll, aki 22 évig szerkesztette az „Az Én Ujságom” c. gyermeklapot Budapesten s aki úgy, mint annak idején Pósa Lajos, Benedek Elek, egész gyermekgenerációkat nevelt fel meséivel, elbeszéléseivel, könyveivel.

Ő is, mint Benedek Elek, itt született a mi szép bérce hegyeink alján, az erdővidéki Baraolton, 1863-ban.

Hej! nem volt könnyű sorsa az alig cseperedő kis diáknak. Szeretett volna nagyon tanulni, de nem volt, aki könyveket vegyen neki, meg ruhát, egy-két öltő fehérneműt s aki szállásra fogadja, meleg étellel ellássa. Nem bizony.

Mert jó annak, akinek apja, anyja van, de, aki már kiskorában árvaságra marad, bizony sok küzelemmel érheti el a legszükségesebbeket is. Gaal Mózes azonban fiatal volt s roppant nagy akaraterő serkentette minden munkájában. Nem riadt vissza semmi akadálytól s így haladt a küzkdések árán is előbbre, mind előbbre. Mint tankerületi főigazgató halt meg, akinek méltóságos cím járt s nagy tisztelet, amerre csak megfordult. Ő azonban sokkal jobban örült annak, ha minden méltóságos cím nélkül egyszerűen csak szerkesztő bácsinak hívták.

Ott volt ő otthon — a gyermekek világában. Ha Pósa Lajos világszép verseket írt annak idején, Gaal Mózes világszép meséket és elbeszéléseket, gyermekeknek és ifjaknak egyaránt.

Ki ne emlékezne a Gaal Mózes hún-magyar mondáira, a régi időkben vett történelmi elbeszéléseire, amelyek mind méltó és marandandó emléket állítanak az elhunyt írónak, aki székely volt és lelkét sokszor megihlette szülőföldjének, fájának küzdelmes élete, féltve őrzött sok-sok hagyománya.

Nagy nevelő volt Gaal Mózes, aki minden meséjét, minden könyvét, munkáját a nevelés szolgálatába állította s így nem csak egyes gyermekcsoportoknak volt a szellemi irányítója, vezére, de az egész nemzet gyermekserégének. Azért volt ő nagy, mert annak az elvnek volt az apostola, hogy: „Egy nyelven, egy szívvel”.

Mint ember, melegszívű, jóságos Mócsi bácsija volt mindenkinek, aki őt ismerte. Az ő arcáról sohasem hiányzott a mosoly.

Nagy nevelő volt Gaal Mózes, a legnagyobb magyar nevelők egyike, aki egyként tanított apákat, fiukat s unokákat az iskolában és az általa szerkesztett gyermekújságon keresztül is.

Bár a halál elragadta őt közülünk, de meséin, versein keresztül tovább is élni fog emléke a magyar gyermekek lelkében.

Ferenczy László Marcella.

A megtanított oroszlán.

Irta: Gaal Mózes.

Élénken emlékezem az „Oroszlán“-ra. Széles vállú, nagy, kerek képű fiú volt. Gyakran eldicselkedett azzal, hogy suszterinasokat kergetett meg a piacon, réme volt az utcájokbeli kutyáknak és a szomszédék Pistáját, ki nála három évvel idősebb volt, egy vasárnap délután fogadásból háromszor a földhöz verte.

Tíz leibe fogadtak, ő aztán nagylelkűen körtét vett az utcasarki kofától, azt megosztotta az ellenfelével.

Mert nem volt az Oroszlán rossz fiú. Ha nagy sár volt az utcában, négy-öt kis tanulót felpakolt és az iskola kapujáig szállította. Ha valaki bántott valakit az ő szeme láttára, jaj volt annak, mert az Oroszlán úgy eldöngötte, hogy egész életében megemlegette.

Hanem mi ezt róla mind nem tudtuk az első napokban. Más iskolából jött, egyebet sem láttunk, mint a kerek fejét és a széles vállát.

Igaz, hogy érezni mindjárt érezték az ő öklének erejét, mert nem tudott megférti a bőrben. Először Pepinek nyomott a fejére barackot, de őtöt egymásután, majd Józsival kötött ki és úgy a falhoz szoritotta, hogy csaknem odalapult szegény.

Néhány hét alatt mindenkivel volt hősi viadala, mindenkivel éreztette, hogy ő valóságos oroszlán, csak velem nem.

A második pad szélén ültem s viláért sem telt kedvem abban, hogy az erőmet mutogassam, pedig volt ám erőm, még pedig jókora.

Sokat ástam, kapáltam kertünkben, szerettem tornázni, hanem verekedésre nem mutattam semmi hajlandóságot.

Gyakran mondták nekem az osztálytársaim, kiket az Oroszlán egyszer másszor legyűrt:

Henner Aranka I. el. o. t. kis cimboránk. Baia-Mare, aki most megy először az iskolába.

— Ugyan tanítsd meg már emberségre, mert különben a fejünkre nő. Nem lehet tőle el lenni.

— Hagyatok nekem békét! Ha ő nem bánt, én sem bántom őt. Végezze el kiki a maga dolgát.

Egyik nem nyugodott. Elment az Oroszlánhoz és azt mondta neki:

— Könnyű volt neked velünk birnod, mert mi fiatalabbak is, gyengébbek is vagyunk nálad. A bizony nem dicsőség, ha rajtunk vered el a port. Bezzeg van valaki, akinek még az árnyékától is félsz.

— Én félek?... Ki meri azt mondani? Kitől félek? Nincs olyan diák, akivel szembe nem szállok.

— Félsz ám, kerülöd is...

— Kitől?... Kit?

A bujtogató odasúgta az én nevemet.

Ennek köszönhettem, hogy az Oroszlán engem is kiszemelt, mert úgy gondolkozott, hogy mit ér az ő hire, neve, ha vitéségében kételkednek.

Egyszer kinn a pázsiton labdázunk, mikor a fejemre valaki irgalmatlanul ráüt.

Tréfának nem vehettem, mert ugyancsak fáj.

Fölugrottam és — szemben velem harcra készen állott az Oroszlán.

— Te voltál?

— Hát ki lett volna más?...

— Nagy méreg fogott el, úgy éreztem, hogy egy valóságos oroszlánal is megbirkóznám, megfeszült minden izmom, mikor rárohantam.

— Ide nézzetek! — kiáltotta ő. — Ide nézzetek, akik bennem kételkedtek!

No hiszen nézhetek oda.

Én az Oroszlánt úgy a földhöz teremttem, hogy nyomban magam is megsajnáltam.

Sárga lett az arca, hirtelen fölkel, félrehúzódott.

Talán sírt... talán elszégyelte magát... máig sem tudom.

Aznapi délután eljött hozzám. Nem képzelhettem el, hogy mit akar.

— Megérdemeltem, amit kaptam, de téged ok nélkül ingereltelek fel. Többé nem teszem.

— Csapj a tenyerembe, szent köztünk a béke.

Sírt is, mosolygott is.

Megtapogatta később a karomat, kérdezte, hogy soha sem bántott engem az, ha őt „Oroszlán“-nak nevezték?

— Barátom, tőlem akár elefántnak is nevezhetek volna.

Soha nagyobb csodát nem láttam, mint az Oroszlán megváltozása volt.

Abból a széles vállú, magamutogató, verekedő természetű fiúból először igen csendes, jó tanulótárs, aztán a legőszintébb barátom lett.

És mindezt egy földhözcsapás okozta.

Jan Wolski: Meséből valóság.

Fordította: Kormos Jenő.

(14. folytatás.)

Nem kellett sokáig várakozniok.

A gyermekek már messziről észrevettek egy fekete pontot, mely egyre nőtt és egyre jobban közeledett.

Pár pillanat múlva nagy dübörgéssel és sűrű pöfékeléssel robogott be a vonat. Méltóságteljesen állott meg a pályaudvaron, miközben forró gőzt lövellt a közelálló várakozókra.

Egyik kocsiból leszökkenetek a sápadt, szegényes külsejű városi gyermekek.

Mindeniknek kis csomag volt a kezében. És mindenik kis papirlapot tartott kezében, melyre a kis vendéglátó házigazda neve volt felírva.

Közöttük volt Pista is, a mi jó ismerősünk, abból a barátságatlan házból. Az ő papirlapjára Dymek Anti neve volt felírva.

Utoljára a tanító szállott ki a vonatból.

A csoportbaverődött városi gyermekek kiváncsisággal párosult félnék pillantásokat vetettek az ismeretlen falusi gyermekekre.

Ez utóbbiak is tágranyílt szemekkel nézték a várva-várt vendégeket. A kisebbek szájbadozott mutatójával pislogtak rájuk.

Néma csendben nézegették egymást kölcsönösen, amíg a vonat a pályaudvart el nem hagyta.

De a vonat csak pár percig állott és hozszat füttyentve, nagyot pöfékelve tovább robogott.

Erre a falusi gyermekeknek is megjött a bátorságuk. Egy pillanat alatt körülvették kis vendégeiket.

— Sowa Jóska!... Morszek Zsuzska! Stelmakovszky Szilárd!... Gornvak Magda!... — szólították őket kellemes, csengő hangon.

— Én vagyok Sowa Jóska! — És te vagy Pavelczyk Broniszláv?

— Igen! Én vagyok Pavelczyk Broniszláv! Nálunk fogsz lakni.

— Igen, tudom!

— De azután hozzánk fogsz jönni! Nevem Kulina Kázmér.

— Engedd meg, Zsuzska, hogy én vigyem a csomagodat a szekérhez!...

— Pista! — voltál-e már falun?

— Még soha! És te, Ferkó — láttál-e már várost?

— Nem én!...

A tanítóknak még nem is volt idejük, hogy egymást üdvözlőjék, s a gyermekek már össze is ismerkedtek. Azon nyomban!

Egyetlen nagy, zajos és tarka gyermekse-

reg lett belőlük, kikre a júniusi nap bátorító melegséggel hintette éltető sugarait.

Mindenki beszélt. Mindenki izgett-mozgott. És mindenki kiabált, hogy a szavát még jobban meghallgassák abban a nagy, boldog zürzavarban, amelyben egyik igyekezett túltenni a másikon.

Egyetlen nagy, zajos és tarka gyermekse-

reg lett belőlük, kikre a júniusi nap bátorító melegséggel hintette éltető sugarait. Azon a napon az egész ország a Szövetkezeti Napot ünnepelte.

De sehosem sikerült olyan gyönyörűen, mint a mi gyermekeink körében.

ÖTÖDIK RÉSZ.

Egyesült erővel.

A koresolyapálya.

Koresolyapálya! — Milyen kellemes hely is a koresolyapálya!

Friss levegő. Tükörsíma jég. Éles koresolyák!

Koresolyával a lábán olyan elevennek, olyan szabadnak érzi magát az ember, mint a madár. Lábának gyöngye lökéséből; testének könnyed meghajtásából gyönyörű hollandi félkört írhat le a jégen. Kicsit erősebb mozdulattal szélesebben rohanhat tova a tükörsíma pályán. Arca, füle tűzben ég a hideg légáramlattól, alig lélekezik! S mégis olyan kellemes ez a rohanás! Repülni, mint a szél, — úgy, hogy még a gyorsvonat se érhesen nyomába!

Hát még mikor csupa ismerős gyermekek vannak a pályán és senki sem feszélyezi őket a játékban, — az még csak az igazi mulatság! Mennyit lehet huncutkodni! És mennyit lehet nevetni egymás apró szerencsétlenségén! Egyik felfordul, másiknak a koresolya marad el a lábáról, a harmadik pedig hóval dörzsöli hidegtől kicsipett fülét. Pár perc múlva pedig esést,

hideget, kinevetést, mindent elfeledve, elülről kezdik a játékot s boldogan rohannak tova, egymással kergetőzve.

Az esték különösen szépek! — A sötétkék égen arany csillagocskák ragyognak halvány fényben. Köröskörül minden sötét — csak a korcsolyapálya van gazdagon kivilágítva tarkabarka lampionokkal. A zenekar vidám indulóra zendít, trombitaszó hasít bele a hideg, téli levegőbe.

Télen nem is lehet elképzelni kellemesebb játékot, mint a korcsolyázás!

*

Csak...

Csak nem minden gyermek mehet a korcsolyapályára. Pedig nagyon sokan szeretnének oda menni, de nem tehetik, mert a korcsolyázás nagyon drága multság.

Kellőképpen felszerelt cipő, jó korcsolya, belépőjegy kell hozzá. Ezeket bizony nem minden gyermek tudja megszerezni. Sajnos!... A szegény emberek gyermekei csak álmukban mehetnek a korcsolyapályára.

Hát azok a gyermekek, akiknek módjukban van a korcsolyapályára menni — vajjon annyi örömet találnak ott, amennyit szeretnének? Dehogy!

A pályára — különösen este — sok felnőtt is jár. Sokkal több, mint gyermek. A felnőttek pedig más fordulatokat szeretnek. Lassan és állandóan körben haladnak. Nem úgy, ahogy a gyermekek szeretik.

Ha a gyermekek a maguk módja szerint akarnak tovasuhanni a jégen, mindegyre beleütköznek valakibe s nem egyszer feldöntik. A felnőttekkel pedig — nem jó tréfálni...

És ezért nem mozoghatnak ott olyan fesztelenül, ahogy szeretnének.

De mitévők legyenek! A többség akaratához kell alkalmazkodniok. Ha felnőttek között vannak, hozzájuk hasonlóan, csak lassan haladhatnak, komoly képpel, mely sehogysem illik hozzájuk, mikor csupa huncutsággal van tele a fejcskékjük.

Ó! — Milyen jó volna, ha a felnőttek helyett — akikre ott semmi szükség — mind csupa gyermek — ismerősök, osztálytársak látogatnák a korcsolyapályát!

Ó, akkor a korcsolyázás még sokkal, de sokkal kellemesebb volna!

— Hát így nem lehetne?

— Dehogy nem!

*

Egy csípősen hideg téleleji vasárnap reggelen az iskola növendékei és a város összes ifjai sokkal hamarabb ébredtek, mint más vasárnapokon,

(Folytatjuk)

Hogyan rajzoljunk?

Azok a kis cimborák, akik a rajzolás tudományában eljutottak odáig, hogy a természet szép képeit is meg tudják örökíteni, sokszor gondokban vannak amiatt, hogy az előttük levő tájképnek melyik részét válasszák ki rajzolásra és hogy azt milyen beállításban rajzolják le. Erre a célra könnyen lehet készíteni kiskeresőt. A kereső azt a célt szolgálja, hogy annak kivágásán keresztül megállapíthassuk, hogy melyik részlet a legszebb és hogy képünk milyen beállításban fog legjobban sikerülni.

A kereső egyszerű, kemény papírlapból, kartonból, vagy úgynevezett papondeklből készül. Legjobb, ha sötétszürke, vagy sötétfekete

színe van. Levelezőlap nagyságúra szabjuk és közepére olyan nyílást vágunk, amelyeknek hosszabbik olda a négy, rövidebbik oldala pedig három centiméter. Az ilyen módon elkészített tájképkeresőt, mielőtt rajzolni kezdenénk, szemünk elé tartjuk és körülnézünk a tájékon, hogy melyik részlet és milyen beállításban lesz legszebb a képünk. Ha ezt megállapítottuk, hozzáfogunk a rajzoláshoz. Megjegyezzük, hogy a kereső egyébként is nagyon megkönnyíti a rajzolás munkáját, mert annak vonalaihoz könnyen hozzá szabhatjuk a lerajzolandó vonalak irányát.

Feri bácsi.

DALOLJATOK, KIS CIMBORÁK

Ez a város...

A Mariánum záróvizsgáján énekeltek a II. e'emi osztályosok.

Ez a város szép helyen van,
Kerek erdő mellette van.
Közepibe aranycipke,
Rászállott egy bús gerlice.

A kis vadász.

Nagy dolog ez, nem is kicsi,
Hogy egy napon a kis Frici
Lóra pattan, vadászni megy,
Néz majd nagyot erdő, völgy, hegy.

Füttgént egyet, fut a Morgó,
Bár máskor ő nem csavargó.
De gazdáját elkiséri,
Vigyáz reá, bármi éri.

Csak gazdájával lehessen
S a zsákmányból is ehessen,
Fel hát útra! Jó szerencsét!
Kaptok itthon este lencsét.

L. M.

Az első nap.

Reggel hét óra volt. Anyu oda lépett a kis ágyhoz és szeliden költögette a benne alvót. A kislány álmosan dörzsölte a szemét, ásított és értelmetlenül nézett körül.

— Kelj fel, gyermekem, iskolába kell menni!

Egy pillanat alatt eszébe jutott minden és kötelességtudó kis lelke megremegett. Ma megy először iskolába. Hogy is felejthette el az iskolát? Gyorsan kiugrott az ágyból és borzongva, álmosan mosakodott. Végre elkészült és anyu fejére tette az új sapkát és végiggombolta a sötétkék kabátot. Baljába fogta a vadonatúj táskát, jobb kezével pedig anyuba kapaszkodott. Az uccán elégedetten látta, hogy innen is, onnan is, apró emberkék jönnek és mindegyiknek a hátán, vagy a kezében táská van. Oda értek a fehérre meszelt, emeletes ház elé. Benn a hosszú

folyosón, anyu megállt egy nagy ajtó előtt, megcsókolta és elment. Tétovázva nyitott be és ijedten állt meg. Milyen nagy szoba! És mennyi kép. Azon, ott szembe mackó van, ni, mintha rámosolyogna tányértalpu koma. Most már bátrabban nézett körül. Milyen sok gyerek és hogy kiabálnak, lármáznak! Vele senki sem törődik. Persze, honnan is sejtenék, hogy ő mennyit tud. Ő tudja, hogy azt a kövér kacskaringóst ső betűnek hívják, hogy Pósa bácsi írta azt a szép verset, mire anyu tanította, hogy keltő meg keltő négy, a csukamájolaj után málnaszirup jár, amikor anyu sir, nincs pénz a tejet kifizetni és a könyvek lapjait nem szabad elszakítani, nehogy a könyv anygalkája megharagudjon. Mert minden könyvre egy anygalka vigyáz. Vannak vidám és kedves, rózsaszín szárnyú angyalok, ezek vigyáznak Mackó úrra és a többi mulatságos történetekre és vannak síró szemű, fekete szárnyú angyalok, ezek vigyáznak azokra a történetekre, amiknek elolvasása után, Erzsi babával leül a sarokba és olyan sokáig ülnek mind a ketten csendesen, maguk elé bámulva — oh nagyon sok mindent tudott már ő!

Bejön a tanító néni. Fekete kabát és kalap van rajta és a kalapjáról hosszú fekete fátyol uszlik utána.

— Mint két fekete szárny — rémüldözik a kislány és ijedten ül be az egyik padba.

A tanító néni leveszi kalapját, kabátját és beszélni kezd. Beszél, beszél, olyan jó álmosító hangja van, jó lenne a padra borulni és aludni, de nem lehet...

Odafordul a mellette ülő gyermekhez.

— Ugy-e a tanító néni fekete szárnyú angyal?

A kislány megvetéssel súgja:

— Szamár vagy. Meghalt a férje és őt gyászolja.

— Nem szabad beszélgetni, az iskolában csendesen kell ülni! — hallatszik a tanító néni hangja.

Összerezcent Hátratámaszkodott és mozdulatlanul ült, de a lelke tele volt rémülettel. Meghalt. Nem tudta pontosan, hogy mi az, de érezte, hogy szörnyű valami lehet, ha valaki meghal. Próbálta elképzelni, milyen is lehet az, de nem sikerült. Aztán az jutott eszébe, vajjon a tanító néninek van-e gyermeke? Sokáig töprengett ezen, végül is úgy oldotta meg a kérdést, hogy biztos nincs. Hiszen a tanító néni nem olyan, mint anyu, a tanító néni egy fekete szárnyú angyal.

Töprengések között telt el a délelőtt. Végre csengettek valahol és akkor imádkozni kellett, azután sorba álltak és haza mentek.

Anyu kiszaladt az előszobába, megcsókolta, elvette a táskát és mindenfélét kérdezett. Erzsi baba aludt kis ágyacskájában, mert nem

volt ki felől öztesse, az építőkövek szépen rendbe-
rakva pihentek a dobozban. Az ablakon be-
sütött a nap. Behallatszott, hogy Julis valamit
tör a mozsárban és ő itt áll és olyan nagyon
egyedül van. Ha anyu és a játékaik sejtenék
azt a sok titkot, amit ő tud. Hogy ő nagy lesz
és meg fog halni, hogy a tanító néni egy fekete

szárnyú angyal és Erzsí baba mindig aludni
fog, mert neki tanulni kell, de majd egyszer,
ha nagy lesz és a haja olyan fehér lesz, mint
a nagymamáé, akkor majd leül a sarokba, az
ölebe veszi Erzsí babát és újra játszik majd
vele sokáig, sokáig...

Markovits Edit.

Búcsúznak a fecskék.

Nem rég volt, hogy a fecskék nagy tömeg-
ben gyülekeztek a házuk tetejére és erősen
csicseregtek. Olyan nagy csicsergést csaptak,
hogy a környék összes fecskéi meghallhatták,
mert a fecskék gyűltek, gyülekeztek. Már vagy
ezeren is lehettek, de még a fecskehíradók
egyre hordták az üzenetet, hogy minden fecske
jőjön és itt legyen.

Én azt hiszem gyerekek, hogy a fecskék
gyülekeztek és azért gyülekeztek, mert már lenge-
deznek az őszi szelek. A fecskehad fázik és
messze, melegebb vidékre vágyódik. Azt hiszem,
itt akarják hagyni az erdőt, a mezőt, a falut,
az ereszeket és a kedves kicsi fecskefészkeket.
A kis fiókák megtollasodtak, megerősödtek, már
több repülő versenyen részt is vettek s elég
nagyok és erősek az útra, a hosszú vándor-
útra. Már menni kell, mert az ősz mindenre
rátette a kezét. Maholnap nincs árnyatadó zöld
lombos ág, a falevelek hullnak, sárgulnak. A
dinnyék is már nagyon érettek. A szőlő is édes,
a barack is érett. Alma, körte, szilva piros-
mosolygón, éretten nevelnek s almaszedésre,
szilvaszedésre vár a sok kis gyerek. Eltűne-
deznek a mezők tarka lepkéi és hervadnak a
rétek pompás virágai is. Maholnap nincs már
madáresőség. A kis fecskéknek menni kell, ha
nem is éppen most, de készülődni kell a nagy
útra, a tengeren túlra. A kis fecskék nemsokára
mennek messze délre, napfényesebb, melegebb
vidékre...

Tudjátok gyerekek, én értek a fecskék
nyelvén és kihallgattam őket, amin gyülekeztek
a házuk tetején. Hát bizony a kis fecskék nem
akartak menni messze délre, túl a tengerekre.
Azt mondták, hogy nekik jó itt s nem mennek.
És bizony az öregek sokat csicseregtek össze-
vissza, amíg rávehették őket az elmenetelre.
Éppen úgy okoskodtak a kis fecskék, mint Ti
szoktatok, mikor valamit nem akartok és éppen-
úgy igyekeztek rábeszélni őket az öregek, mint,
ahogy mi szoktuk tenni és végül éppen olyan
szófogadó engedelmes fecskék lettek, mint
amilyen gyerekek vagytok Ti is. Elmesélem
nektek ezt a kis fecskebeszélgetést. Im halljátok!

— Csicseri, csicseri, nem megyünk, úgy
félünk.

— Csicseri, csicseri, nincs mitől kis bohók'
sokan vagyunk, erősök is vagyunk és már sok-
szor jártuk ezt a vándorutat.

— Csicseri, csicseri, úgy fáj itt hagyni ezt
a szép vidéket, itt születünk, itt nevelkedünk.

— Csicseri, csicseri, örüljétek, hogy más,
idegen vidékre mehettek. Sok szépet látunk,
tengert, hajókat és nagy nagy városokat...

— Csicseri, csicseri, ott is szép az élet, ott
is víg az élet.

Csicseri, csicseri. Igaz lehet, szép is lehet,
jó is lehet, de innen mégsem vágyodunk el.

— Csicseri, csicseri. Elmegyünk, de majd
visszajövünk, ha jön a kikelet.

Csicseri, csicseri. Akkor meg, már minek
megyünk el?

Csicseri, csicseri kis buták. Menni kell, télen
fecske itt meg nem élhet, hideg van s nincs
madáresőség,

— Csicseri, csicseri ifjú sereg, az öregek
hallgatni kell. Most minden fecske hazamegyen,
de mához egy hétre itt legyen. Addig elkészül-
hettek. Akkor indulunk s aki nem jön, az marad.
És tudom, hogy minden fecske — ha élete ked-
ves — itt lesz!

E befejezés után a fecskék vígan csicse-
regve széjjelszéledtek. Most majd a nagy útra
készülődnek... És figyeljétek csak meg gyerekek,
hogy mához egy hétre, minden faluban, minden
fecske, a házatok tetején lesz és majd csicseregik
nektek, hogy Isten veletek. Addigra tanulgas-
átok a fecskenyelvet, hát, ha majd Ti is meg-
értitek. Olyan kedvesek mikor azt csicseregik el:
— Isten veletek, jó gyerekek, soha sem felej-
tünk el! — Isten veletek jó gyerekek, ne bánt-
sátok fészkeinket, majd meglátjátok, hálásak
leszünk érte. — Isten veled te szép vidék, te
völgy, te zöld erdő. — Isten veletek.

Remélem gyerekek, szíveitekbe vésíték a
búcsúszót és megkimélték a kis fecskefészkeket.
Aztán majd írjátok meg gyerekek Marcella
néninek, hogy a Ti fecskéitek mit beszélget-
nek? Marcella nénit nagyon érdeklik a fecske
beszédék.

Cristur.

Szakáll Istvánné.

Megszólalnak az édesanyák.

Bocsánatot és engedelmet kérek, hogy a többi édes anyák közt én is bátorságot veszek magamnak e levél megírásához. De az Ambrus Károlyné levele lelkem mélyéből megrázott. Úgy látom magam, mintha aludtam volna eddig, s behunytt szemekkel mentem el az élet mellett. Pedig most látom csak az Ambrus Károlyné levelében, hogy milyen mulasztást követtem el én is és más édesanyék is, amikor eddig közönyösen hallgattunk, mintha az egész gyermeknevelési munka, amelyet az Új Cimborá végez, minket, az édes anyákat, nem is érdekelt volna. Most szégyellem csak magam és pirulok, amikor nőszövetségi összejöveteleinken asszonytársaim panaszkodtak, hogy gyermekeik otthon az unalomtól felfordítják a házat, hogy nem is tudnak jól olvasni s ha olvasnának is, nincs mit olvasni. Eszembe sem jutott, hogy annak az édesanyának milyen nagy segítségére lehetnék, ha felhívnam a mi kis ujságunkra a figyelmét. Én azt természetesnek vettem, hogy az én három kislányom ezzel a kis ujsággal kelfekszik. Az Ambrus Károlyné levele ébresztett fel az álmos közönyből. Igaza van neki. Eddig semmit sem tettünk azért a hallatlan erőfeszítésért, amellyel az Új Cimborá küzd, azért, hogy nekünk, az édesanyáknak a nevelésben segítségünkre legyen.

Véleményem szerint minden édesanya tehet a lap erősítéséért valamit, mindenik toborozhat, ez a legkevesebb, amit tehetünk, de különösen sokat tehetünk a nőszövetségek keretében. Katholikus, református, unitárius, zsidó és lutheránus nőszövetségek mind magukévá tehetik ennek a kis gyermekújságnak az ügyét. Évente mindenik rendezhetne egy-egy Új Cimborá-napot, amelyre meghívják a lap főszerkesztőjét, vagy a szerkesztőség valamelyik tagját — mesedélután és rajzkiállítás rendezésére.

A gyermeknap sikere egyként szolgálná a rendező nőszövetség és az Új Cimborá céljait.

Biztosra veszem, hogy az Új Cimborá erősödését is nagy léptekkel vinnénk így előre.

Indítványomhoz szóljanak hozzá a többi gyermekek asszonyszövetségi anyák is.

Tisztelettel és üdvözléssel:

Weinhold Kálmánné.

Körkérdés.

Ki milyen verset, mesét vagy regényt ismer Gaal Mózesről? Irja meg és küldje be a szerkesztőségbe.

Eszperantó nyelvtanfolyam

Vezeti: Kormos Jenő,

Fordítási gyakorlatok. — Tradukaj ekzercoj.

I.

Kion montras la bildo? — La bildo montras malgrandan knabinon, florojn, domon, arbojn, birdojn, nubon kaj bovinon. — Kion faras la knabino? — La knabino kolektas florojn. — Kiu floro estas la plej bela sur la bildo? — La tulipo estas la plej bela floro sur la bildo. — Kion faras la birdoj? — Ili flugas.

— Kion faras la bovino?

— Ĝi kuŝas kaj ripozas.

— Kiel oni nomas la knabinon?

— Oni nomas ŝin Margareto.

— Sur kio staras la knabino?

— Ŝi staras sur la tero.

— En kio estas la bildo?

— Ĝi estas en kadro.

II.

Mit láttok a képen? — A képen kis leányt, madarakat, fákat, virágokat, tehenet, házat és felhőt látunk. — Hogy hívják a kis leányt? — Margitnak hívják (ő). — Melyik virágot kedvelitek? — A tulipánt kedveljük. — Mit csinál a kisleány a virágokból? — Szép csokrot csinál belőlük. — Miben tartja a csokrot? — Nagy vázában. —

Szavak. — Vortoj.

bildo = kép
montri = mutatni,
ábrázolni
kiel = hogy, hogyan
malgranda = kicsi

nubo = felhő
bovino = tehén
kolekti = gyűjteni,
szedni
el =ból,ből

kiu = *ki, kicsoda (melyik)*; kiu nemcsak emberre, hanem tárgyra is vonatkozik, ha közvetlenül a tárgy mellett áll. Tehát: kiu floro és nem kio floro.

plej bela = *legszebb*
tulipo = *tulipán*
flugi = *repülni*
ripozi = *nyugodni*
nomi = *nevezni, hívni*
stari = *állani*

Margareto, v. Margareta = *Margit*
tero = *föld*
kadro = *keret*
kuši = *feküdni*
— — — — —

látni = *vidi*
belölük = *el ili*
csokor = *bukedo*
váza = *vazo*
kedvelni = *âti*
tartani = *teni*

Ahogy kis munkatársaink írnak...

A satumarei kis cimborák kirándulása.

Mi, a satumarei kis cimborák, 1936. július 26-án egy kis kirándulást rendeztünk, amelyen szép közönség vett részt. Nagyon jól töltöttük a napot. A szerkesztő néni azt mondta, hogy rendezünk egy másik kis mulatságot a Jelenik

strandon. Mi azonban ehhez a kedves kis lankához ragaszkodtunk, és megkértük a kedves lankatulajdonost, hogy engedje meg ismét itt a lankán töltsünk egy napot. A kérésünket teljesítették, amit mink a satumarei kis cimborák hálás szívvel megköszöntünk. A szerkesztő-néninek pedig, nagyon szépen köszönjük a fáradságát úgy a kis cimborák, mind az édes anyák nevében!

Krajcsovics Ica, II g. o. t.

A jókedvű satumarei kis kirándulók a Biró Akosné lankáján. A kép jobb sarkában álló férfi Sepsy, a híres romániai footballista, aki mielőtt Svédországba, Dániába utazott volna a csapatjával, meglátogatta a kis kirándulókat s az összes cimboráknak üdvözlését küldte.

Hodis Ily nyári élményeiből.

Most mind azon töröm a fejem, hogy mivel is kezdek meg ezt a kis kiránduló levelet. Az idén itt Godenben nyaralok. Mint városi leány igaz szívvel gyönyörködöm a körülvevő szép vidékben. Magas hegyek vesznek körül bennünket. A magas hegyek között virágos völgyek, csobogó folyamok, kicsi fakunyhók látszanak szerte-széjjel. Csak azt sajnálom, hogy nem sokára itt kell hagyni ezt a gyönyörű helyet, mert megkezdődik az új iskolai év.

Üdvözlöm a többi kis cimborákat is.

Hodis Ily V. g. o. t.

Az Uj Cimborá 1935-ös bekötési táblái.

Sok kis cimborának még mindig nincs bekötve az 1935-ik évi Uj Cimborá, pedig anyuka, apuka már meg is ígérte a rávalót, vagy maga a kis cimborá is összegyűjtölte. Eppen csak egy 3'50 banis postai levelezőlapon mulik az egész — s egy rövid kis levelen, amely így hangzana: Uj Cimborá kiadóhivatala Cluj, Str. Baron L. Pop No. 5. Kérem kedves kiadóhívó legyen szíves küldje el postafordultával az Uj Cimborá bekötési tábláját, melynek árát 33 Leit postalványon e levéllel együtt küldök. Tisztelettel: Névalírás. Ennyi az egész. Pedig jó lenne sietni, mert már nincs több 20 darabnál.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

A sárguló szeptemberben új iskolai év kezdődik. Vége a szép nyárnak, a boldog pihenésnek. Nos, az új cimborák táborában is megindul az élet. Lázás munkával készülnek a nyári beszámolóik. Ki hol s merre járt? mivel töltötte a nyarat. Nos, a nyári beszámolókat küldjétek be, a legjobbakat sorrendben közölni fogjuk. *Brasov: Henter Béla* III. gimnáziumi oszt. tanuló. Képzelem, milyen büszke vagy rá, hogy felvarrhatod a harmadik zsinórt is a sapkára. A jól végzett munka után a nyár bizonyára nagyon kellemesen telt el. — *Huedin: Gál Gyuszi*. Látom Gyuszikám a leveledből, hogy hála Istennek már nincs semmi bajod, a rejtvényeket is nagy kedvvel fejtegeted. No írj máskor is. Kedves szüleidet üdvözlöm. — *Fáy Árpádka*. Végre, végre mégis csak megtaláltam az én kis cimborámnak a levelét a postában. Mondhatom, hogy már régen vártam. Most már aztán csak azt írd meg legközelebb, hogy hányadik osztályba jársz? — *Cluj: Goldstein Kató és Öcsi, Cseke Évi, Kárpáthy Egon* II. g. o. t., *Placsintár Adrienne* II. g. o. t., *Goldstein Kató és Öcsi*. Rejtvénymegfejtések beérkezett, a sorsoláson részt is vesz. *Andrei Zoltán* II. g. o. t. Megfejtésed és az új rejtvény a rovatvezetőhöz került. A rajziskollát egész ügyesen lerajzoltad. Jöjj be majd egyszer a szerkesztőségbe, hogy személyesen is megismerjelek. — *Odorheiu: Orbán Dénes és Domi*. Leveletekből örömmel olvasom, hogy milyen nagy szeretettel várjátok mindig az Uj Cimborát. Mi semmi fáradságot nem sajnálunk, ha azt látjuk, hogy a lap valóban megteszi kötelességét és ti szeretettel ragaszkodtok ahhoz. Írjátok máskor is. A megfejtés jól sikerült, a sorsoláson részt is vesz. — *Mercurea-Ciuc: Buzás Gábor* II. el. o. t. A kis szürke veréb gyönyörűen megírta helyetted a levelet. De ám én még jobban örülnék, a te kis ákom-bákom betűidnek Gabika. Ha Isten éltet addig, augusztus végén ott leszek közöttetek kis cimborá. Készültök-e a nagy rajzkiállításra? — *Brasov: Pozsár Piroška* II. el. ot. Nagyon ügyesen írtál Piroškám és rendes olvasható betűket. Látom a rejtvényeket nagyon szereted, mert szorgalmasan fejtegeted és be is küldöd. — *Corund: Tófalvy István*. Megértjük helyzetét. Nincs semmi baj. Nagyon helyesen gondolkodik, osztjuk a nézetét: ha az ujság kiment, annak többé visszakerülni nem szabad. Kinőnek az olvasók? Akkor szerzünk a lapra egy más gyermekes családot, de akkor sem szabad visszaküldeni. Ennyivel a lap megerősítéséért mindenki közreműködhet. Az új előfizetőt indexeltük, ezután annak a nevére megy a lap. — *Göcs: Kovács Zoltán*. A papbácsitól hallottam, hogy milyen szépen szavaltál az iskolai ünnepélyen s hogy éppen a *Székely szöveget*

szavaltad. Hogy telt el a nyár? Írd meg majd az élményeidet. — *Buzás Kató és Böske Huedin*. Nagy volt az örömetek, amikor az Uj Cimborá egyik címlapján ráismertetek magatokra. Irtatok is örömtölkben egy szép levelet. Abból a levélből én mindent kiolvastam, még amit nem is írtatok meg. — *Gr. Bethlen Katinka Câm pia Turzii*. Leveledet Satumare-ra küldték utánam. Olyan értelemben válaszoltál, ahogy vártam is tőled Katinám. A német füzetet csak tanulmányozd s a gyakorlati munka is sokat jelent. Még beszélünk a dolgokról. — *Kovács Évike Brasov*. Kedvesen írtál Évikém, ragaszkodásod és hűséges szeretetet éreztem ki leveledből. De gondolsz a kis cimborákra is, akiket üdvözölsz, és a szerkesztő bácsikra és nénikre, akikről nagy szeretettel emlékezel meg. Siető Évikének eljuttattuk a leveled, biztonnyal válaszolni is fog neked. — *Debreczeni Ferenc Timisoara*. A leveled Satumare-ra küldték utánam, de amint a kiadóhivatal írja, a címszalagodat már átírták. Nézegeted-e az eszperantó leckéket? Írd meg majd a timisoarai élményeidet, a város érdekességeit, hadd ismerjek meg a többi cimborák is ezt a szép bánati várost. Egy-egy jó képet is mellékelhetsz a beszámolóhoz, kedves szüleidet melegen üdvözlöm. — *Vajda Endre* II. el. o. t. A jutalomkönyvet megkaptad, az örömd olyan nagy volt akkor, hogy be se fért a szobába. No ha érdemeket szerzel rá, máskor is nyerhetsz ilyen jutalmat, de a jutalomért meg kell dolgozni a kis cimboráknak. — *Gábrgy Gyurka* III. el. ot. Oradea. Szép, rendes leveled megírásával egy kicsit segített neked a kis szürke veréb. De te olyan jól irsz, hogy legközelebb egészen egyedül fogsz nekem írni ugye? Örömmel olvasom, hogy milyen nehezen várod az Uj Cimborát mindig. No csak légy jó kis fia anyukádnak, hogy járassa neked az Uj Cimborát. Az új rejtvény nagyszerű. Remélem kis barátádat is betoborzod majd az új cimborák közé. — *Hodis Illy V. g. ot. és Mimi* III. g. ot. Gondoltatok az Uj Cimborára is a kellemes nyaralás alatt. No, remélem megerősödve és meghizva látlak viszont ősszel mindkettőtöket. A kis cimboráknak szóló levél közlésre kerül. — *Léderer Éva Cluj*. Nagy az örömd, hogy végre te is bekerülhettél az olvasótáborba. És milyen ügyes voltál: te a magad kis pénzecskéjéből spórolgattad össze az előfizetést. Dicséretre és követésre méltó példa az összes cimborák előtt. Jöjj majd be a szerkesztőségbe, hogy megismerhesselek. — *Kovács Anecy* II. g. ot. *Tg. Săcuesc*. Szép kis beszámoló levelednek nagyon megörültem. Nem szóltam róla senkinek, de mindig vártam, hogy mikor fog a én kékszemű Aneikám megszólalni és bemutatkozni. Végre a bemutatkozás megtörtént, most már legalább az összes cimborák tudják, hogy te is Kovács Anecy II. g. ot. vagy a világon. Brasov-ba a zárdába jársz, a főtoborzók közé tartozol s hogy

az Uj Cimborát nagyon-nagyon szereted. Nem lehetetlen, hogy ezért a szép leveledért, meg hogy lássam a tavasz óta mennyit épültetek-szépültetek, nem látogatok-e el hozzátok Tg. Säcuesei kis cimborák. — *Bisothka Béla* II. g. ot. Azt lát-ról irt leveled, Satumare-n kaptam meg. Azt lát-tam ki abból a rövid kis levélből is, hogy húsé-gesen kitartol az Uj Cimborá mellett. Így is sze-retem és így is várom töletek. A rejtvény olim-piászra készülnek-e a rejtvények?

A 23—24-es szám találós képének a megfejtése.

Muki bácsi.

Muki bácsi elment a piacra. Vett egy csirkét. Az uton eszébe jutott, hogy milyen jó lenne, a jó kövérnek látszó csirkét megenni. Neki is fogott ott mindjárt koppasztani. De mikor azt gondolta:

— Na szerencsésen megkoppasztottam, — akkor a kezében csak egy csirkecsontváz állott, mert a csirkét, csak a nagy toll kövérítette.

Pataki Béla III. el. o. t.

Jól dolgoztál Pataki Béla, dicséretet érdemelsz.

Szerk. néni.

Egyszer Mackó bácsi, amint ment sétálni, látott egy galambot és elkezdte tépni a tollát és amikor letépte akkor látta, hogy csontváz volt. Hát ez csak Mackó bácsi bosszantására volt.

Klein Aranka IV. el. o. t.

Jól dolgoztál, Aranka. A helyesírásra mindig vigyázni kell.

KIADÓ BÁCSI POSTÁJA

Az utóbbi napokban a következő előfizetések folytak be: Clujról: Gálffy Zoltán 100, Grána Berta 20, Porzsol Viki 87, Gergely Mária 50, Lobstein Ernő 50, Burg Magda 20, Udvari Magda 20, Teutsch Ili 50, Seres Pista 50, Máthé Zoltán 50, Simon Ágnes 40, Balogh Ibolyka 100, Antal Anna 50, Ajben Olga Orästie 150, Ref. el. isk. Sibiu 100, Gálffy Ilka Aiud 100, Szabó Ildikó Brasov 50, László János Teius 50, Zilahy Sámuel Teius 100, Léderer Éva Cluj 50, Földes Gabika Baia-M. 134, Papp Lulu Sighet 250, Füzi Mária Brasov 83, Seiniből be-folytak: Budaházi Zoltán 50, Szücs Katóka 50, Merli Pista 50, Tischler Kurt Brasov 167, Stefán Erzsike Barosul Mare 50, Szabó János Pancisoara 50, Csejthei Judit I. G. Duca 100, Aiudon fizettek: Ref. el. isk. 200, Tomay Béla 17, Marx Éva 100, Imreh Jóska 50, Tökés Sanyika 50, Amb-rus Dezső 200, Inceze Lajos 100, Aczél Magda 100, Szilágyi Erzsébet 30, Tóth Gyurika 50, Májai Endre 100, Sulyánszki Józsi 100, Császár Gyuszi 50, Borsos Melinda 50, Székelyhídi Bébi 17 lej.

FEJTÖRŐ

Rovatvezető: *Sólyom István.*

1. Szórejtvény.

Beküldte: *Labud Andriška, Alba-Iulia.*

+ dug vény

2. Földrajzi pótlórejtvény.

Beküldte: *Szabó Kálmán, III. g. o. tanuló.*

...rönland, ...ral, ...ofia, ...ürich, ...isza, ...achen,
...olga, ...frika, ...ebrecen, ...slo, ...ima, ...rankfurt.

A fenti földrajzi nevek kezdőbetűi egy híres svéd király nevét adják.

Megfejtési határidő: 1936 szeptember 15. A megfejtők között jutalomkönyveket sorso-lunk ki.

A 19—20-ik számban közölt keresztrejtvény megfejtése: Vízszintes: 1. Duna, Tisza. 29. Rán-tottát. Függőleges: 1. Dán, magyar. 6. Az ele-fánt. 10. Antal és 12. Lebeg.

A 21—22-ik számban közölt rejtvények megfejtése: 1. Képrejtvény: Gombostű. 2. Betű-rejtvény: Egyedül. 3. Pótlószótagrejtvény: Ve-lence. Ki tudja? kérdéseire a helyes feleletek a következők: 1. Egy öl nagyobb, mint egy méter. 2. A Duna a németországi Feketeerdőből (Schwartzwald) ered. 3. Dél-Amerikában a leg-magasabb hegycsúcs az Aconcagua. 4. A leg-nagyobb magyar tó a Balaton. 5. A ferdetorny Pisa-ban van.

Megfejtést küldtek be: Szabó Erzsike, Hen-ter Béla, Klein Aranka, Dávid Béla, Rápolthy Jenő, Goldstein Kató és Öcsi, Vajna Éva, Gálffy Gábor, Cseke Évike, Salamon gyerekek, Pozsár Piroska, Fáy Árpádka, Damó Sáríka, Antal I. Anna, gróf Bethlen Katalin, Vámszer Géza, Kalith Rozália, Szöts Huba Levente, Grosz Elza, Olga és Éva, Friedmann Béla és Ágica, Léderer Éva, Gábry Gyurka, Kovács Ancika, Szabó Kálmán, Fodor Zoltán, Simó Bandi, Deésy Árpád, Tókos Ildikó, Kiss Tihamér, Hercz Ella, Zoltán Sándor és Magyarai Tibor.

Nyertesek lettek: Vajna Éva, Cseke Évike, Damó Sáríka, gróf Bethlen Katalin, Grosz Elza, Olga és Éva, Magyarai Tibor.

Felelős szerkesztő és lapfőigazgató:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:

TELEKY DEZSŐ és SIMON SÁNDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.